

Přednášky 2017 - 7.den - Královna apoštolů

P. Tomasz Kazański SAC (na základě textu P. Czesława Parzyszka SAC)

V litanii loretánské nacházíme mnoho krásných jmen Panny Marie. Mezi nimi je: Královna apoštolů. Tento titul byl zvláště blízký srdci sv. Vincence Pallottiho, protože v Marii viděl prvního laického apoštola – apoštola bez svěcení – a apoštolát laiků byl a je hlavní myšlenkou díla sv. Vincence. Proto sv. Vincenc svěřil Panně Marii, Královně apoštolů, všechna díla Katolického (tedy všeobecného) apoštolátu. Panna Maria s tímto titulem Královny apoštolů je také patronkou Papežského institutu pro vnější misie, který založil biskup Angelo Ramazzotti. Také Zbožná společnost svatého apoštola Pavla a další společenství založená služebníkem Božím Jakubem Alberionee uctívají Královnou apoštolů.

Proč církve uctívá Pannu Marii jako Královnou apoštolů?

Zaprvé proto, že z vůle Boha se stala matkou Spasitele – prvního i největšího Apoštola – Ježíše Krista. Být matkou apoštola, krmit ho, vychovávat, učit lásce k Bohu a k lidem – to znamená nepřímo skrze něj uskutečňovat apoštolát, zachraňovat a vést lidi k Bohu. Říká se matka lékaře, kněze, misionáře – dílo syna je jakýmsi způsobem i dílem matky. Proto tento titul Králova apoštolů.

Dále: účast Marie v tajemství vykoupení. Maria šla v pouti víry za Ježíšem. Byla přítomna během jeho učení a posluhovala mu jako matka. Známe dobře Galilejskou Kánu, kde Maria jakoby dává Ježíše do pohybu. Ona nejen upozorňuje Ježíše na nedostatek vína na hostině, ale i služebníkům na svatbě říká: udělejte všechno, cokoliv vám řekne. A Ježíš dělá první znamení, po kterém v něj jeho učedníci uvěřili. Ona ho potkala na křížové cestě, slyšela kladivo dopadající na hřeby, které trhaly tělo jejího syna. Ona viděla, jak Kristus visel na kříži v smrtelném utrpení a osamocení. Slyšela výsměch kolemjdoucích a slova, kterými tupili jejího syna. Ona byla svědkem smrti Krista na kříži pro spásu světa. Matce Spasitele, která tolik vytrpěla, určitě právem patří titul Královna apoštolů.

Konečně Maria byla přítomna ve večeradle, kde se shromáždili apoštolové, kteří čekali na seslání Ducha Svatého. Maria setrvala spolu s nimi na modlitbě. Scéna večeradla nejvíce hovoří pro to, abychom Marii dali titul Královna apoštolů. Většina apoštolských hnutí má i svůj mariánský rys. Marii vzývají jako svoji patronku a průvodkyni. Zmíněno už bylo dílo sv. Vincence Pallottiho - Unie Katolického apoštolátu, dále např. Opus Dei, Focolare a Schönstattské hnutí, u nějž je podstatou spirituality úmluva lásky s Pannou Marií. Podívejme se na působení Maxmiliána Kolbeho a jeho Rytířstva Neposkrvněné, na zvolání Totus tuus – Celý tvůj – sv. Jana Pavla II. nebo úctu k Panně Marii svatých Alfonse Liguoriho, Jana Boska, Ludvíka Grignon de Montfort.

Jaké jsou základní apoštolské prvky Panny Marie, Královny apoštolů?

Především **připravenost pro dílo spásy**. V okamžiku zvěstování, kdy se dozvěděla o Boží vůli, odpověděla pokorně: *Fiat – Ať se mi stane podle Tvého slova*. Tuto připravenost nikdy nezruší. Byla věrná až do konce, až do kříže, i po zmrtvýchvstání. Je Matkou všech věřících i hledajících – je matkou všech.

Přítomnost, to je další prvek její apoštolské služby. Maria je přítomna v životě Ježíše. Šla s ním na pouti víry. Je přítomna ve všech etapách Jeho života. Je přítomna v životě apoštolů – ve večeřadle. Je přítomna v dějinách církve. Je přítomna v dějinách každého z nás. Je to přítomnost projevující se různými způsoby: modlitbou, tichem, přímluvou, podporou apod.

Dokázala působit v různých důležitých okamžicích dějin spásy. Velmi významné je její působení v Káně Galilejské – diskrétní, ale účinné. Důležitá je také její úloha ve večeřadle. Působí v životě apoštolů, působí i v životě každého z nás. Stačí jen vzpomenout na místa zvlášť jí zasvěcená - mariánská poutní místa. Kolik se tam koná zázraků na přímluvu Panny Marie! Ona tam prosí, varuje, učí a také pláče – jako matka.

Dále je v jejím životě viditelný apoštolát utrpení, modlitby a věrnosti až do konce – navždy. *A Tvoji duší pronikne meč* – toto Simeonovo proroctví se naplnilo až do konce. Mluví se o sedmi bolestech Panny Marie. Zde je můžeme připomenout:

1. Proroctví Simeona v chrámu
2. Útěk do Egypta
3. Ztráta dvanáctiletého Ježíše v chrámu
4. Setkání s Ježíšem na křížové cestě
5. Ježíšovo ukřížování a smrt
6. Ježíšovo snímání z kříže
7. Pohřeb Ježíše

Ona opravdu věděla, co je to utrpení. Přijala tyto bolesti, protože milovala a věděla, že spása přichází skrze kříž. Byla tichá, plná modlitby a mlčení. Má vždy starost o naše spasení. Maria příkladem svého života ukazuje, že v apoštolátu není tak důležitý ten nebo jiný úkol, ale odevzdání se Bohu a Jeho království.

Mariánští apoštolové Krista.

Na prahu třetího tisíciletí potřebuje církev i svět apoštoly silné duchem, jejichž spiritualita bude založena na apoštolském postoji Marie. Potřebujeme apoštoly, kteří zanesou Krista tam, kde Ho neznají, apoštoly, kteří budou svým životem svědčit o Jeho lásce. Víme, že dnešní svět ztrácí Boha. Vidíme šířící se desakralizaci (odposvátnění) života. Mnozí nechápou potřebu morálních norem. Chybí život s Bohem, chybí vnímání živé přítomnosti Boha v rodině, ve vlasti, ve světě.

Na druhou stranu svět touží po smyslu, potřebuje Boha i Jeho lásku. Protože všichni jsme jeho děti a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Bohu. Je možné žít bez pohodlí, bez zvláštního zajištění, ale není možné žít bez Boha, protože pak je všechno bez duše, bez srdce a bez smyslu.

Proto sv. Jan Pavel II. poukazuje na to, abychom znovu začínali od Krista, abychom kontemplovali Jeho milosrdnou tvář, abychom se stávali svatými. Je možné se zeptat, kdo nám dnes může dát Boha. Duchovní osoby – ano. Osoby zasvěceného života – také. Je ale potřeba, aby každý pokřtěný, laik, člověk žijící ve světě, nesl Boha dnešnímu světu. Každý by měl být apoštolem podle Mariina vzoru.

Každý by měl být připravený k vydávání svědectví o Bohu. Každý může být přítomný – jako Maria – v životě a v působení církve. Každý může obětovat svoji modlitbu a utrpení za spásu bratří. Každý může skrze věrnost Bohu, kříži a evangeliu dávat svědectví o tom, že člověk potřebuje Boha.

Mnoho se koná skrze různá hnutí a společenství. Kolik lidí se vrátilo do církve skrze lásku, kterou našli v křesťanském společenství. Kolik lidí posílilo nebo získalo zpět svou víru skrze svědectví svých přátel, blízkých, sousedů. Kolik lidí ale nadále nezná Boží milosrdenství jen z toho důvodu, že se nenašly osoby, které by ochotně odpověděly na Boží pozvání stát se apoštolem. Kéž Panna Maria, Královna apoštolů, vyprošuje nám odvalu a všechny dary Ducha Svatého k tomu, abychom slovem a životem svědčili o tom, že se „přiblížilo Boží království“ - že Bůh je blízko každému člověku a má zájem o jeho záchranu.

Na závěr se ještě podívejme na texty preface o Panně Marii, Královně apoštolů. Nacházíme v ní slova: *(...) vzpomínáme na Pannu Marii, nesoucí zprávu o Kristu ještě dřív, než ho apoštolové poznali. Neboť ona vedena Duchem Svatým spěchala zprostředkovat první setkání Krista s Janem: Janovo posvěcení a příčinu radosti. Podobně Petr a ostatní apoštolové v síle téhož Ducha nesli neohroženě všem národům zvěst evangelia: pramen spásy a života.*

A také nyní blahoslavená Panna strhuje svým příkladem hlasatele evangelia a láskou je povzbuzuje a pomáhá jim svou stálou přímluvou, aby po celém světě hlásali Krista Spasitele (...)

Tato preface velebí Boží plán šíření spásy. Blahoslavená Panna, „vedena Duchem Svatým“, spěchala do Alžbětina domu s poselstvím spásy a „Petr a ostatní apoštolové“ posílení sesláním Ducha Svatého vyšli neohroženě z večeřadla hlásat Kristovo evangelium všem národům.

Také v mešních modlitbách mše sv. o Královně apoštolů se zdůrazňuje velký význam misijní činnosti. Shromáždění věřících se modlí k Bohu a prosí ho, aby jim pomohl vydávat o něm svědectví „slovem a příkladem“ (vstupní modlitba), aby rostl

„počet těch, kdo uvěřili“ (modlitba nad dary), a aby lidé „dělali pokroky na cestě ke spáse“.

Lex orandi – lex credendi: jak se církev modlí, tak i věří. Díky těmto mešním textům poznáváme víru církve, která vzdává úctu Panně Marii – Královně apoštolů, a na její přímluvu prosí o dary Ducha Svatého pro věřící, aby se stávali apoštoly ve světě, ve kterém žijí.

Přednášky 2017 - 6.den - Maria vždy panna

P. Karel Janů

Jak málo toho u nás o zjevení Panny Marie v Guadalupe v Mexiku víme. Přitom tato "tmavá Panna" je v Mexiku a v celé latinské Americe všudypřítomná. Její obrazy a sošky obklopené květinami zdobí luxusní byty právě tak jako chudé chatrče. Její obrazy najdeme i všude ve veřejných prostorách, v restauracích, na nádražích, v továrnách a dílnách nebo třeba na zpětném zrcátku soukromých automobilů. Taxikáři ji prosí o ochranu při svém povolání. Rodiče po ní pojmenovávají své děti Lupa, Lupina, Guadalupina.

Kdo je tedy tato Svatá Panna z Guadalupe a proč vzbuzuje neustále tolik pozornosti a je předmětem uctívání natolik, že byla v roce 1945 prohlášena Svatým stolcem patronkou a ochránkyní Ameriky?

Událostem zjevení Panny Marie v Guadalupe vděčí Mexiko za to, že radostná zvěst zde rychle zakořenila v srdcích indiánů, o což se bez velkých úspěchů kolonizátoři dlouhá léta snažili. Počátky tohoto zjevení se datují od 9. prosince 1531.

Historie zjevení

V prosinci roku 1531 šel sedmapadesátiletý prostý indián Juan Diego ze své vesnice Tulpetlác do města Mexika na mši a na výuku katechismu. Na cestě se mu na úpatí kopce Tepeyac zjevila překrásná dívka indiánského vzezření a tmavé pleti a požádala ho, aby vyřídil biskupovi, že jí má na tomto místě postavit kostel, aby zde mohla ukázat svůj soucit, dobrotu a pomoc. Biskup ovšem historce od příslušníka méněcenného národa neuvěřil. Dívka proto v novém zjevení požádala Juana, aby biskupovi na důkaz pravdivosti přinesl růže, které natrhá na místě prvního zjevení. Když pomíneme to, že na dotyčném kopci rostly jen kaktusy, byl právě prosinec, tedy absurdní doba pro kvetoucí růže! Juan Diego našel ale kopec přímo porostlý kvetoucími růžemi, a tak jich natrhal tolik, kolik se mu jich vešlo do jeho pláště, indiánské tilmy. Když je před biskupem z pláště vysypal, vytvořil se na vnitřní straně pláště přímo před užaslými svědky obraz dívky - Panny Marie. Biskup byl okamžitě přesvědčen a na místě zjevení dal hned postavit kostel. Na žádost Panny Marie bylo toto místo nazváno Guadalupe.

Toto jméno nemá nic společného se španělštinou a je možné je odvodit z aztéckého slova "Coatlaxôpeuh", které znamená "Rozšlápla jsem hada".

Mnohý dnešní člověk si snad řekne: středověká legenda, jakých tou dobou bylo... Ale věc není zase tak jednoduchá. Panně z Guadalupe se také někdy říká politická svatá v nepolitickém rouše. Svým zjevením totiž uskutečnila dvě veliké věci. Zaprvé přesvědčila Španěly, že indiáni asi nebudou tak méněcenní, když se jim zjevuje Matka Boží. A přesvědčila je vskutku důkladně. Všimli jste si někdy toho, že v latinské Americe není a nikdy nebyl problém rasismu, čehož důkazem je i to, že v žilách příslušníků nejvznešenějších španělských rodin v latinské Americe koluje indiánská krev? Zvláštní, že? A za druhé, dosáhla toho, oč se marně snažily pluky misionářů. Za několik let po zjevení prakticky celé Mexiko přistoupilo ke křesťanství, ne tedy jen města, ve kterých měla katolická církev jasné navrch, ale nejzapadlejší samoty a osady, kam církev nemohla pronikat. (A ta víra pronikla Mexičany tak pevně, že se jí nepodařilo dodnes vyvrátit ani svobodným zednářům, ani nejzarytějšími marxistům vyzbrojeným porevolučními proticírkevními zákony.) Tak se zde Panna Maria stala Přímělkyní ubohých a chudých. I její tmavá pleť byla znakem účasti, a tak se stala pro indiány stálíci na obzoru naděje. Současně španělské a indiánské rysy jejího obličeje výmluvně říkají: "Jsem Matkou všech, indiánů i Španělů."

Maria je matkou nás všech, a přesto zůstává pannou. Tyto dvě věci jsou v jejím životě nesmírně krásné. Jako matka má vždy plně zájem o své děti a v jejím panenství se ukazuje její čistý vztah k Bohu a její touha po NĚm. Nepatří nikomu, jen jemu. Těmito dvěma tituly, které jsou její identitou, naplňuje to, po čem se ptal jeden z učitelů zákona, když Ježíši položil otázku, co je v životě člověka nejdůležitější. Ježíš mu odpověděl: „Miluj svého Boha nade vše a svého bližního jako sám sebe.“

Mateřstvím PM se zabývala jiná přednáška, a tak budeme krátce rozjímat o čistotě a panenství srdce Panny Marie, protože i my prosíme Boha a toužíme, aby očistil naše srdce od všech nánosů zla, které se do něj dostaly skrze náš osobní hřích a oddělují nás od NĚj.

Máme toužit, abychom znovu Boha milovali tak, jak se modlili Židé ve Starém zákoně: „celým srdcem, celou duší, celou svou myslí a silou“. Pak najedeme radost z Boha. A Bůh pak bude moci proměňovat nejen náš život, ale skrze nás i tento svět. Pak se stejně jako Maria budeme moci stávat prostředníky jeho milostí a jeho nádherným chrámem. Jeden kněz to obrazně řekl ještě lépe - jeho trvalým domovem.

Panenství Marie, to že byla stále pannou, v duchovním slova smyslu ukazuje, že její duše nebyla nikdy poskvrněna hříchem. Nikdy do srdce zlo nepustila. A to se potom projevilo i v tom, že jako žena zůstala pannou, po tělesné stránce.

Je známé, že jí Bůh udělil ty největší milosti a Maria nikdy žádnou nepromarnila. Nikdy se Bohu nezpronevěřila. Nehledala svoji cestu, ale toužila, aby Bůh byl jejím Pánem. Jejím Vším, jak se modlíval sv. František z Asissi.

Proto také bývá nazývána novou Evou. Stará Eva měla s Adamem od Boha též všechno - ale ona se Boha zřekla, když jí ďábel pokoušel a sváděl. Její postoj vycházel ze sobectví, kdežto u Marie vidíme, že ona ve všem zůstává před Bohem pokorná a vděčná.

Kořenem hříchu je pýcha, ale u Marie tento postoj nikdy nenalezneme. Když je jí řečeno, že má být matkou Boží, ve své prostotě odpovídá: „Jsem služebnice Páně. Ať se mi stane podle tvého slova.“ Ji nemůže vůbec nic od Boha odvést, protože celý její život je stálým opakováním Bohu – „Fiat“.

Kolik z tohoto Mariina panenství je v nás? Kolik je v nás pokory? Jaké je naše srdce? Kolikrát hledáme ve svém životě Boha, protože čekáme jeho dary? Ale Maria nikdy nehledala Boží dary. Jí šlo o Boha samotného. To krásně vykresluje kalvarská scéna. Ona zůstala s tím, kterého už nikdo nechtěl, pod křížem. Kde jsem já, když Pán je na kříži? Líbila se mi jedna kniha protestantského autora, který říká, že velký úspěch dnes mají osobní svědectví víry, kdy přichází různí lidé a svědčí, jak jim Bůh pomohl. A povzbuzují druhé, ať i oni hodně věří a Bůh jim splní to, o co prosí. Sám říká, že Bůh mu jeho prosbu nesplnil, ale přesto má víru a lásku k tomuto Bohu. Protože ví, kým a kdo je tento Bůh. Je to Bůh nadevše nás milující, ale ne Bůh našich přání a představ. I Maria je tou, která společně se sv. Pavlem může říci: „Co nebo kdo by mne mohl oddělit od lásky Kristovy.“ Ví, komu uvěřila. A ví, pro koho se rozhodla.

V nás je tolik převahy z naší druhé matky Evy. Tolik z její nevěrnosti. Duše každého z nás je poskvrněna tolika nevěrnostmi a hříchy. Naše srdce není panenské.

Bůh ale nechce, abychom ve hříchu zůstali. Proto poslal svého syna a ten nám dává matku. Matku, která se nás ujímá, která je nám dobrým vzorem. Která nám vyprošuje, rozdává a nabízí pomoc. A pomoc od ní je vždy nejlepší, protože matka si z toho, co je pro její dítě, nikdy nenechá nic pro sebe. Ona jako panna nám vyprošuje a pomáhá mít toto čisté srdce. Srdce nové Evy. Srdce a duši, jakou má panna pro svého ženicha.

Srdce, které znovu touží po Bohu a jeho plánu, které je mu zcela oddané a zcela mu chce patřit. Které mimo Boha nehledá jiné náhražky a nechce jej za nic vyměnit.

A tak na přímlovu panny Marie prosme. Panno Maria Guadalupská, vypros nám toto panenství srdce, aby i Bůh byl Pánem a touhou našeho života.

Přednášky 2017 - 5.den - Královna růžence (zjevení ve Fatimě)

P. Paweł Pruszyński SAC

zdroj: <http://www.cm-fatima.cz/>

1. část: Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Zjevení v portugalské Fatimě začalo v roce 1916 trojím zjevením anděla desetileté Lucii Santosové, devítiletému Františkovi a sedmileté Jacintě

Martovým. Po této duchovní přípravě docházelo každý měsíc od 13. května do 13. října 1917 ke zjevením Panny Marie. Tento cyklus 6 zjevení byl ukončen slunečním zázrakem. I když dětem zpočátku nikdo nevěřil a zažily krušné chvíle a výslechy, díky ochraně Panny Marie byly všechny komplikace a pomluvy překonány a tato mariánská zjevení byla po důkladném teologickém šetření uznána církví jako pravá dne 13. 10. 1930.

Zjevení ve Fatimě začala v době, kdy v Portugalsku vládl mimořádně silný protináboženský duch a křesťanství bylo velmi pronásledováno. Fatimské události během roku po ukončení zjevení změnily tuto negativní nábožensko-politickou situaci.

Již při prvním setkání anděl děti povzbuzoval k úctě k Bohu a v této souvislosti je naučil modlitbu: „**Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.**“

Při druhém setkání je velmi povzbuzoval k modlitbě a obětem. Řekl jim, že ze všeho mohou učinit oběti a nabídnout je Pánu.

Při třetím setkání je povzbuzoval k eucharistické úctě a naučil je následující modlitbu: „**Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, hluboce se Ti klaním a obětuji Ti drahocenné Tělo a Krev, Duši a Božství Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků.**“

1. zjevení – 13. 5. 1917

13. května 1917 si Lucie, František a Jacinta hráli nahoře na svahu Cova da Iria. Zatímco se jim pásly ovce, postavili si zídku kolem křoví. Náhle uviděli něco jako blesk. V domnění, že se blíží bouřka, začali sestupovat, aby hnali ovce k silnici. Asi v polovině svahu uviděli nový blesk a po pár krocích uviděli před sebou nad dubem paní, oděnou v bílém šatě, zářící více než slunce. Vycházelo z ní jasné intenzivní světlo. Všichni tři se ocitli uvnitř světla, které paní obklopovalo a z ní se rozlévalo. Ze vzdálenosti asi půldruhého metru k nim promluvila: **Nebojte se! Neublížím vám.** Na otázky odkud je a co si přeje, odpověděla: „**Přicházím z nebe. Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příštích měsíců 13. dne vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci...**“ Děti se ptaly, zda přijdou do nebe a na dvě děvčata, která před nedávnem zemřela. Když jim Paní s laskavostí dotazy zodpověděla, zeptala se: „**Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, jako zadostiučinění za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?**“ Při posledních slovech otevřela ruce a děti zalilo silné světlo, odraz paprsků, které z jejích rukou vycházely. To

světlo proniklo dětem do hrudi a do hlubin duše, takže se viděly v Bohu, který byl tím světlem, jasněji než v zrcadle. Padly na kolena a v duchu opakovaly andělem naučenou modlitbu. Paní pak ještě řekla: „**Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.**“ Pak se začala zvedat a vznášet k východu a její světlo jakoby před ní otevíralo cestu do nebeské klenby. Děti si nejprve slíbily, že budou mlčet, ale neudržely tajemství. Jacinta o tom první doma řekla, takže se to rozšířilo. Rodiče šli samozřejmě na faru a místní farář zaujal opatrný postoj, varoval, že může jít i o mámení zlého ducha.

2. zjevení – 13. 6. 1917

13. června po modlitbě děti opět spatřily paprsek blížícího se světla a nad dubem se Paní zjevila podruhé. Na Luciinu otázku, co si přeje, odpověděla: „**Přála bych si, abyste se denně modlili růženec** a učili se číst. Později vám řeknu, co chci.“ Dále Lucie přednesla své prosby vč. vzetí do nebe. Paní řekla, že si Jacintu a Františka brzy vezme. V odpovědi se mimo jiné dozvěděla, že Ježíš: Chce zavést ve světě úctu k mému Neposkrvněnému Srdci a ona mu má přitom pomoci. Lucie projevila smutek, že zůstane na zemi sama. Paní dodala: „Neztrácej odvahu! Nikdy tě neopustím, mé Neposkrvněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.“ Opět je zalila záře a před pravou dlaní Panny Marie bylo Srdce ovinuté trním, které se je zdálo probodávat. Všichni pochopili, že je to Neposkrvněné Srdce Mariino, zraňované lidskými hříchy, a že si přeje odčinění těch vin. To bylo na závěr zjevení a děti to uchovávali jako 1. tajemství, i když jim v té věci mlčení nebylo přikázáno.

3. zjevení – 13. 7. 1917

13. července na Cova da Iria se děti již modlily se zástupem. Paní přišla a zopakovala své prosby. Lucie mimo další prosby požádala o zázrak a Paní ho přislíbila v říjnu. Panna Maria řekla, že je třeba se modlit růženec, a pak pokračovala: Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět: **Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Mariinu Neposkrvněnému Srdci.**“ Při posledních slovech otevřela Paní ruce a zdálo se, že záře proniká zemí, a všichni tři viděli jakoby ohnivě moře, v němž byli dáblové a duše, podobné průhledným, černým a bronzově zbarveným žhavým uhlíkům.

Duše měly lidskou podobu, vznášely se v tom žáru, zmítaly se mezi plameny, které z nich šlehaly, a vycházely mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy za bolestného a zoufalého volání a naříkání, které vzbuzovalo děs a rozechvívalo hrůzou. Když vizionáři vzhledli k Paní, řekla jim: „**Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkrvněnému Srdci.** Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka spěje ke konci. Nepřestanou-li však urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že to je velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že

potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním církve a Svatého otce. *Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska svému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci...*“ Panna Maria uvedla předpovědi o Rusku, o pronásledování církve, o utrpení Svatého otce i to, že některé národy zmizí z povrchu Země. Oznámení o utrpení bylo podmíněné jako v případě 2. světové války. Mnoho se naplnilo, pekelné nebezpečí ale stále hrozí. O tajemstvích sdělených v tento den měly děti prozatím mlčet. A Paní dodala: **Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: Ó můž Ježíší, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují. Pak zjevení skončilo jako obvykle.**

4. zjevení – 19. 8. 1917

13. srpna byly děti vězněny na faře, a tak ke zjevení došlo později ve Valinhos. Byly vyzvané, aby 13. 9. přišly na Cova da Iria a denně se modlily růženec. Na dotaz, co s penězi, které tam lidé nechávají, dostaly odpověď, aby se nechala udělat dvoje nosítka pro slavnost růžencové Panny Marie a zbytek sloužil na stavbu kaple, a loučila se slovy: **Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“**

5. zjevení – 13. 9. 1917

13. září se Lucie, František a Jacinta museli protlačit zástupem, z něhož na ně lidé volali prosby. U dubu se s nimi začali modlit růženec. Paní přišla, opět poprosila o modlitbu růžence. Pochválila děti za jejich oběti a stanovila hranice pro jejich askezi s provazem (děti spali s utaženým provazem kolem těla). Na různé prosby odpověděla, že některé splní, některé ne. Pak se začala vznášet.

6. zjevení – 13. 10. 1917

13. října přišlo, na Cova da Iria vybídla Lucie lidi, aby zavřeli deštníky a modlili se růženec. Pak přišla „Naše milá Paní“ a řekla Lucii: „Chci ti říci, aby zde postavili k mé úctě kapli. **Jsem Panna Maria, Královna svatého růžence. Dále se denně modlete růženec. Válka spěje ke konci, vojáci se brzy vrátí domů.**“ Následovala Luciina prosba za nemocné a hříšníky. K jejím žádostem Panna Maria řekla: „Některé ano, jiné ne. Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů. **Ať už víc neuráží Boha, našeho Pána, byl již tolik urážen.**“ Pak rozevřela ruce a nechala je ozářit paprsky slunce. Zatímco se vznášela, zazářilo její světlo proti slunci. Poté co Paní zmizela v nekonečné dáli oblohy, spatřily vedle slunce sv. Josefa s Ježíškem a **Naší milou Paní v bílém šatě s modrým pláštěm. Sv. Josef žehnal svět a rukou dělal kříž. Potom uviděly Pana Ježíše a Pannu Marii Bolestnou. Pán Ježíš žehnal světu stejným způsobem jako sv. Josef. A nakonec uviděly Paní jako P. M. Karmelskou.**

V té době nastal **sluneční zázrak**. Ustal déšť, roztrhly se mraky a ukázal se **sluneční kotouč** v podobě stříbrného měsíce, který začal vířivě kroužit jako ohnivé

kolo metajíce všemi směry pruhy světél v barvách žluté, zelené, červené, modré, fialové, které ozařovaly oblaka, stromy, skály i lidi. Pak se na několik vteřin zastavilo a nejhřívější světelné kolo se znovu roztočilo. Pak se znovu zastavilo a roztočilo ještě v rozmanitějším oslnivém víření. **Pak všichni zažili pocit, jako by se odpoutalo od oblohy a padalo na ně. Lidé padali na kolena do bláta a vzbuzovali lítost nad svými hříchy. Tyto výjevy, trvající asi 10 minut, vidělo na 70 000 lidí nejen nad místem, ale i ve vzdálenosti více kilometrů. Po skončení slunečního úkazu měli lidé šaty dokonale suché, jako by vůbec nepršelo.**

Fatimská Panna Maria vyzývá k obrácení, pokání, modlitbám za hříšníky. Chce jedině to, co její Syn. Jedná se o lásku, které on učí v evangeliu. Ve své lásce k nám a za naši spásu šel do krajnosti. Stále jde o záchranu duší, to se neobejde bez lásky a ta je naší spásou, neboť Bůh je Láska a žít v lásce znamená žít v Bohu.

2. část: MOC SVATÉHO RŮŽENCE

P. Mariusz Leszko SAC

Každý z nás něco ve svém životě hledá. Hledáme neustále, den za dnem, hledáme se zatajeným dechem. Hledáme všude a všechno. Co hledáme? Hledáme Boha, smysl života, splnění svých přání a snů, ale také hledáme klid, lásku, druhého člověka, dobré boty v obchodě, nové slevy a tisíce dalších věcí. Ve skutečnosti hledáme především jedno, hledáme to, co nám v životě dá opravdové štěstí.

Nalézt opravdové štěstí, to je především najít ve svém životě Boha, a to znamená mít pro Něho čas, udělat pro Něho ve svém srdci místo, naslouchat Mu a poslouchat Ho. Pouze On může uspokojit naše potřeby, jenom On v nás může uhasit oheň lidské touhy, protože v Něm je štěstí a radost. V Něm nemá nejmenší místo ani tma ani smutek.

Proč nemůžeme často najít to pravé štěstí? Proč někdy věnujeme tolik času a úsilí hledání štěstí a stále ho nenacházíme? Může to být proto, že hledáme tam, kde není zdroj štěstí, hledáme v něčem, co je jenom stínem opravdové lidské radosti.

Říjen je měsícem, ve kterém nám církev připomíná Pannu Marii Růžencovou a skrze ni nás všechny zve k modlitbě svatého růžence. Je to po eucharistii – jak vysvětlila Panna Maria bl. Alánovi – „jeden z největších a skutečných prostředků pro naši spásu, pro obrácení světa a vede k vítězství proti satanovi“. Proto dovolte, abychom si dnes připomněli základní věci o růženci, znovu se povzbudili, přijali modlitbu růžence jako důležitý poklad na cestě k opravdovému štěstí, kterým je sám Bůh.

Začátky svatého růžence se datují do 11. a 12. století. V 15. století tato modlitba převzala naši dnešní podobu. Vítězství nad Turky, dosažené ve znamení růžence 7. října 1571 u Lepanta, dalo růžencové modlitbě novou vzpruhu. Papež Lev XIII. vydal 16 apoštolských spisů o růženci. **Byl to také on, kdo předepsal v měsíci říjnu každodenní**

modlitbu růžence. Také další papežové: Pius XI., Pius XII., Jan XXIII. a Jan Pavel II. vyzývali k modlitbě svatého růžence.

Když sledujeme pozorně dějiny růžence, vidíme hodně různých znamení, kterými Bůh potvrzuje jeho hodnotu a efektivnost. Do těch nejvýznamnějších je třeba zahrnout především zjevení Panny Marie, která v době dvou posledních století mnohokrát přicházela na zem. Většinou měla v rukách růženec. Toto nám dává poznání, že pro Pannu Marii není milejší a drahocennější modlitby, než je modlitba svatého růžence. Maria povzbuzuje k této modlitbě nejenom svou účastí, ale také neústupnými prosbami. Při zjevení ve Fatimě v roce 1917 Panna Maria prosila děti, aby se každý den modlily svatý růženec. Přidala jim rovněž úmysly, na jaké se mají modlit. Mezi nimi prosila o pokoj ve světě, o rychlé ukončení války, o zadostiučinění za hříchy a za obrácení hříšníků. „Modlete se, modlete se hodně“ – prosila Panna Maria. „Čiňte oběť za hříšníky, protože mnoho duší jde k věčnému zatracení a nemají nikoho, kdo by se za ně obětoval a modlil.“

S prosbou o každodenní modlitbu růžence Maria přichází také v Polsku, v Gietřvaldě. „Přeji si, abyste se každodenně modlili růženec.“ Ta slova připomínala Matka Boží mnohokrát. Poslední její slova zněla: „Modlete se růženec horlivě a snažně.“ Když se děti v Gietřvaldě obracely na Pannu Marii s různými úmysly, které jim předávali lidé, Maria odkazovala na modlitbu růžence a jejich splnění záviselo vždy na horlivé modlitbě růžence. „Budou nemocní uzdraveni?“ – ptala se děvčata Panny Marie v Gietřvaldě. Ona odpovídala: „Modlete se růženec.“ „Budou smutní potěšeni?“ Panna Maria odpovídala: „Modlete se růženec.“ „Tam pláče manželka a maminka, protože manžel a tatínek je závislý na alkoholu, kde hledat pomoc?“ „Modlete se růženec.“ „Jsou zavřeny kostely, jsou deportováni kněží.“ Maria řekla: „Modlete se růženec.“ Pokud v takových situacích Maria prosila, aby se lidé modlili růženec, znamená to, že je modlitba růžence skutečnou Boží pomocí v každém utrpení, v každé lidské bídě, ve všech těžkostech duše i těla. Důrazně to potvrzují slova sestry Lucie z Fatimy: „V lidském životě není takový problém, který by se nedal rozvázat růžencem.“

A tak jasně vidíme, jak velkou hodnotu a sílu má modlitba svatého růžence. Na základě různých textů církve, zjevení Panny Marie a také lidských zkušeností je možné říct, že:

Za prvé. Růženec je Božím darem daným nám přes Boha skrze Pannu Marii. Bůh nejenom vidí problémy světa, ale také nám dává skutečný lék, který může zachránit svět před Božím trestem. Ano, růženec je **mocnou silou** před Božím trestem. Člověk skrze svou pýchu, troufalost a neposlušnost zašel tak daleko, že se postavil na místo Boha. V dnešní době sám rozhoduje, co je dobré a co je zlé, kdo má žít a kdo má zemřít, kdy má pracovat a kdy si odpočinout. Tak na sebe člověk přitahuje Boží trest, místo v pekle. Ne Stvořitel, ale sám člověk. Ale Pán Bůh nezůstává k tomu všemu lhostejný, není schopen mlčet. On už křičí, aby ho lidé poslouchali. Proč to dělá? Protože v každém člověku, ve všem, co povolal k životu, vidí sebe, vidí, jak svět a dnešní člověk trpí, proto

vychází vstříc, jako otec naproti marnotratnému synovi. Ví, co se děje, a tak nás chce zachránit skrze růženec.

Za druhé. Růženec je modlitba, která nám pomáhá být blízko Boha. Dává nám poznat, co je v životě důležité, říká nám, co má hodnotu, učí nás poznávat skutečný život. Dnešní člověk má v hlavě takový guláš, že už často vůbec neví, co je správné a dobré, a co je špatné a zlé. Sám se často setkávám s takovými situacemi, kdy mě lidé prosí, abych jim řekl, vysvětlil, zda ten skutek je dobrý či špatný, zda je to hřích či naopak. Jako exorcista mohu také říct, že se často setkávám s lidmi, kteří šli do špatných věcí s myšlenkou, že je to dobré. Výsledky jsou teď takové, že už dnes nemohou normálně fungovat, potřebují pomoc kněze, psychiatra či terapii.

Za třetí. Růženec nám dává sílu ve válce s mocnostmi zla. Ano, ten svět zlých duchů opravdu existuje. To není pohádka. Ďábel to není čertík z pohádky „Anděl Páně“. Takový milý, sympatický kamarád. Je to zlý duch, který se postavil proti Pánu Bohu a řekl Mu: „Nebudu ti sloužit.“ Je jako řvoucí lev, obchází celý svět a hledá, koho by mohl zhltnout. V první řadě ovlivňuje ty, kteří nějakým způsobem poznali Boha, a teď žijí v hříchu a nic s tím nedělají, přestože mají hodně duchovních možností. Někdo z vás mohl vidět film o Anneliese Michele. Film vypráví o mladé studentce, která byla posedlá několika démony. Když se kněží exorcisté modlili a vyslovili první slova modlitby „Zdravas Maria“, nemohli to démoni snést. A když exorcisté kladli na tělo dívky růženec, démoni křičeli: „Sejměte z nás ta pouta.“ Tato událost nám dobře ukazuje, jak velkou zbraní na pokoušení zlým duchem je růženec. Sv. Maxmilian Kolbe, když se šel modlit růženec, vždycky volal: „Jdu střílet do ďábla.“ V této modlitbě je opravdová síla a naše záchrana, kterou dostáváme každý den od Boha skrze Pannu Marii.

Za čtvrté. Růženec je školou svatosti. Dává nám poznat svět a život tak, jak ho vidí Bůh. Bůh nás chce nejenom zachránit, ale také si přeje, abychom se každý den stávali opravdovými apoštoly jeho lásky, milosrdenství a odpuštění v dnešním světě. Všude, kdekoliv se Panna Maria zjeví, říká stejná slova: „Modlete se růženec, protože tím způsobem zachráníte svět před hříchem, před Božím trestem.“ Tak mluvila Panna Maria ve Fatimě, v Lurdech, v Gietřvaldě, v Pompejích, v Ravenně v Itálii, v Akitě, v Japonsku, v Cuapě (Nikaragua) a také na dalších místech světa.

Můžeme vůbec k tak naléhavým prosbám Panny Marie zůstat lhostejní?

Můžeme říct, že nás to vůbec nezajímá, že máme už svoje koníčky, záliby a víme, co je pro nás dobré?

Drazí, jaká bude budoucnost světa, naší české země, našich rodin?

Na tuto otázku je jenom jedna odpověď, kterou Panna Maria dala dětem v Polsku v Gietřvaldě: „Modlete se růženec.“

Jaká bude budoucnost, ví jenom Pán Bůh. Ale my ze své strany využijme všechny možnosti, které nám Bůh dává skrze sílu a moc svatého růžence. Modleme se společně i osobně, v rodině, na cestě do práce i z práce, doma i v kostele. Modleme se a také povzbuzujme k modlitbě růžence další. Modleme se srdcem s živou vírou, že Bůh vždycky slyší naši modlitbu, protože máme před Ním nejlepšího přímluvce, a tím je Panna Maria.

Na závěr ještě několik krátkých svědectví o růženci:

Sv. Ludwig Maria Grignon de Montfort, jeden z největších ctitelů Panny Marie v dějinách církve, řekl: „Prosím vás důrazně ve jménu lásky, jakou mám k vám v Ježíši a v Marii, abyste se každodenně modlili růženec, a v okamžiku smrti budete blahoslaviti každý den a hodinu, kdy jste mně uvěřili.“

Biskup, který měl vysvětit **Jana Marie Vianneye** za kněze, měl obavy při rozhodování, zda ho vysvětit, protože farář z Arsu měl problémy se studiem. Na závěr se ho ale biskup zeptal: umíš se modlit růženec? Mám rád tuto modlitbu, řekl Vianey. Když to biskup uslyšel, odpověděl: tak tě vysvětim. Budeš dobrý kněz.

Jeden student university jel vlakem z Dijonu do Paříže. Sedl si vedle chudě oblečeného muže, který se právě modlil růženec. Student mu řekl: Prosím vás, dejte ten růženec pryč, vyhodte ho z okna. Lepší bude, když si vezmete do ruky knížku na téma víry v Boha a tam se dozvíte, co říká nauka. Starší muž dal mladému studentovi vizitku, na které bylo napsáno: **Ludwig Pasteur**, člen Francouzské akademie přírodních a lékařských věd. Ludwig Pasteur byl jedním z nejvýznamnějších vědců 19. století, chemik, biolog, lékař a zakladatel bakteriologie a virologie. Je považován za nejvýznamnější postavu v historii medicíny. Každý den se modlil růženec.

Myslím, že už vás nemusím víc přesvědčovat o důležitosti modlitby svatého růžence.

Pokud se nezačneme modlit, nikdy nepoznáme plody této modlitby, a koneckonců nezažijeme ani štěstí, do kterého nás vede Bůh skrze Pannu Marii.

Modlitba růžence je jako cestování po horách. Čím jdeme výš, tím se nám zdá výstup těžší. V růženci je to stejné. Když se začínáme modlit růženec, máme radost, jsme nadšení. Ale pokud se nám má růženec stát každodenní modlitbou, stává se pro nás již obtížnou a těžkou. Může hrozit i to, že buď skončíme s modlitbou, anebo se ji můžeme modlit tak nějak automaticky a bez přemýšlení. Modlitba růžence není jednoduchou modlitbou, ale má svou velkou cenu a kvalitu. Důležitá je vytrvalost v upřímné modlitbě, věrnost modlitbě. A až vyjdeme na vrchol, budeme vidět, že to stálo za to.

Zkoušejme to, nevzdalujme se, ale budme věrní modlitbě růžence, protože jenom to, co člověka stojí námahu, se v Božích očích stává blahoslavenstvím.

Přednášky 2017 - 4.den - Matka Slova (zjevení v Kibeho)

Jan David SAC

Vesnice Kibeho se nachází v centrální části Afriky v rovníkovém státě Rwanda. Tento stát má asi 10 mil. obyvatel - údaje se rozcházejí, a je domovem převážně příslušníků kmene Tutsi a Hutu. Co do počtu obyvatel tvoří příslušníci kmene Hutu 85 % obyvatelstva, Tutsiové kolem 14 %. Zbýlé jedno procento patří Twaům, pygmejskému kmeni, který žije odloučeně v pralesích Rwandy a živí se převážně lovem. Oblast Kibeho leží asi 200 km od hlavního města Kigali. Zjevení v Kibeho je dosud jediným církví uznaným mariánským zjevením na africkém kontinentě.

Je třeba říci, že první bílí otcové misionáři přišli do Rwandy v r. 1900 a místní církevní hierarchie zde byla ustanovena až v r. 1959, takže je to církev poměrně mladá. V současnosti má 8 diecézí a katolíci tvoří asi 65 % obyvatelstva. Příslušníci původního animistického náboženství tvoří asi 17 % obyvatelstva, protestanté asi 9 % a muslimové také asi 9 %. Údaje se opět rozcházejí. V r. 1987 byla Rwanda zasvěcena Panně Marii. Zjevení ve vesnici Kibeho v letech 1981 – 1989 mělo zásadní kladný vliv nejen na život všech obyvatel Rwandy, ale i celé Afriky. V r. 1994 ale v zemi vypukla občanská válka mezi příslušníky kmene Hutů a Tutsiů a došlo ke genocidě, jakou Rwanda dosud nepoznala.

Od 28 listopadu 1981 se Panna Maria postupně zjevila třem dívkám. Byli to: Alphonsine Mumure /17/, Marie Claire Mukangango /20/, Nathalie Mukamazimpaka /17/. Vše začalo v jednom studentském internátě vedeném řeholními sestrami. Bylo 12,35 hod. Chovanky byly v jídelně. Alfonza obsluhovala své kolegyně u stolu, když zaslechla hlas, který ji volal: „Moje dcero, pojď sem!“ Hlas přicházel z chodby, která vedla k jídelně. Alfonza se otočila tím směrem a viděla mladou ženu nepopsatelné krásy. „Kdo jsi?“ zeptala se překvapeně a dostala odpověď: „**Jsem Matka vtěleného Slova.** Přišla jsem, abych tě ujistila, že jsem vyslyšela tvé prosby. Chtěla bych, aby tvé spolužačky měly více víry, protože nevěří dostatečně...“ Ti, kdo to pozorovali, uvádějí, že Alfonza mluvila s někým v různých řečech. Po rozhovoru vypadala jako ochrnutá a po 15 minut se marně pokoušeli přivést ji do normálního stavu. Panna Maria se Alfonze představila jako Matka vtěleného Slova. Toto označení lze chápat ve smyslu „jsem Matka Božího Syna“, protože Boží Syn je zároveň vtěleným Božím Slovem. /Viz Jan 1,14: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“/ Od té chvíle se dostávalo Alfonze od jejího okolí mnoho nepříjemností. Posmívali se jí, že je blázen. Tehdy se Matka Boží začala zjevovat také jiným. Vždy oznamovala datum svého dalšího příchodu. Další zjevení se uskutečnilo 12. ledna 1982. Matka Boží se zjevila Natálii. Během tohoto zjevení Natálie

velmi plakala. Dne 2. března si Matka Boží vybrala další dívku, Marii Kláru. I ona se stala terčem kritiky a vtipkování. Poslední zjevení, které je uznáno mezi pravá zjevení, se událo 28. prosince 1983. Všechna ostatní zjevení v pozdějších letech nejsou církevně uznaná, protože nepřidávají nic nového k tomu, co bylo řečeno v letech 1982 – 83. **Místní biskup také omezil počet pravých vizionářů na pouhé tři: Alfonzie, Natalie a Marie Klára.**

Panna Maria děvčatům mimo jiné řekla: „...Proč vám chybí horlivost ve službě Bohu, zatímco na službu Satanovi soustřeďujete všechno své úsilí a hledáte všechny možné způsoby, abyste dosáhli svého cíle?... Proč rozdělujete lidi na dobré a zlé?... Proč upadáte do zoufalství? Musíte sloužit Bohu v každém okamžiku a nevzývat ho jen ve chvílích zkoušek a nepříjemností... Nevkládejte naději do vědění a bohatství, protože všechno, co máte, jste obdrželi od Boží dobroty... Až dosud Ježíš stále hledá místo, kde by mohl přebývat... Kříže, které přicházejí z nebe, jsou lehčí než ty, které vyplývají z pozemského putování... Všechno, co děláte, se zaznamenává... Používáte nohy k chůzi, oči k poznávání cest, proč nepoužíváte srdce k Boží chvále...?“

Panna Maria hovořila o světě bez Boha, který nemá mír, protože nedbá na duchovní hodnoty. Nepotlačuje je, ale ignoruje. Říkala, že přišla, aby potěšila své děti a vyzvala je k jednotě a pokoji skrze obrácení, modlitbu, pokání a účast na Kristově umučení. Vizionářka Marie Klára po setkání s Matkou Boží vyzývala ustavičně k rozjímání nad utrpením Pána Ježíše a k prohlubování úcty k sedmi bolestem Panny Marie.

Panna Maria vyzývala prostřednictvím vizionářů nejen k obnově víry, ale během zjevení 15. srpna 1982 jim dala spatřit budoucí události a pohromy, které Rwandu postihnou. Ten den bylo zjevení výjimečně dlouhé, trvalo osm hodin. Dívky se po něm chvěly strachem a plakaly.

Panna Maria jim dala spatřit „řeku krve“, lidi, kteří se vzájemně zabíjejí, opuštěné mrtvoly s usekanými údý a hlavami, o které se nikdo nestaral a nikdo je nepohřbíval, mnoho stromů v plamenech. Nikdo si v té době nedovedl představit, že by k něčemu takovému mohlo skutečně dojít. Vždyť v zemi vládl relativně mír. Zároveň však Panna Maria prostřednictvím vizionářů vyzývala: „*Modlete se, čiňte pokání, litujte svých hříchů, obraťte svá srdce, protože jen tak lze zmírnit budoucí utrpení. Navraťte se, dokud je ještě čas.*“ Matka Slova mluvila také o významu utrpení, které je cestou do nebeské slávy: „*Nikdo nevchází do nebe bez utrpení. Utrpení je prostředkem zadostiučnění za hříchy světa a spoluúčastí na utrpení Ježíše a Marie.*“

K tomu Panna Maria dodávala: „**Miluji vás. Neopouštějte Kibeho. Já přicházím nejen pro Kibeho, nejen pro diecézi Butare, nejen pro Rwandu, nejen pro Afriku, ale pro celý svět.**“ Při zjevení 15. srpna 1982 byla Panna Maria velmi smutná a Alfonza viděla její slzy. Proto se mezi věřícími rychle rozšířila úcta k Sedmiboolestné Panně Marii.

Po dvanácti letech došlo k událostem, které Matka Slova v letech 1982 – 1983 vizionářům dala spatřit. Roku 1994 začala Rwanda prožívat nejtragičtější chvíle svých

dějin. Nastal nelítostný boj mezi největšími etnickými skupinami obyvatel, mezi příslušníky kmene Hutů a Tutsiů.

Jak se ke genocidě, kterou ve svých zjeveních předpovídala Panna Maria, stavěl místní biskup? Je pozoruhodné, že se tamní duchovenstvo v čele s biskupem od počátku stavělo ke zjevením sice kriticky, ale zásadně kladně. Biskup uznal oprávněnost požadavků Panny Marie a nutnost změny smýšlení ve společnosti. Dne 15. srpna 1988 povolil v Kibeho veřejnou mariánskou úctu. Zjevení totiž vyvolalo mimo jiné nový rozkvět mariánské úcty a přivedlo mnoho věřících k denní modlitbě růžence a k rozjímání o jeho tajemstvích. Tím si věřící připomínali pravdy víry, rostla jejich zbožnost a život podle víry.

Panna Maria vyslovila ve svých zjeveních mnoho poselství, jak naučně výchovného, tak prorockého rázu, která nejsou určena jen rwandskému národu nebo jen africkému kontinentu, ale jsou určena celému světu. Mariina zjevení v Kibeho nám dokazují, že je jediný pravý Bůh, stejný pro všechny lidi, Bůh ve třech osobách a že víra v jednoho pravého Boha a život podle Jeho přikázání jsou stejně platná pro všechny lidi světa. V tom spočívá význam mariánských zjevení v Kibeho.

29. června 2001 byla zjevení Matky Boží Bolestné třem děvčatům v Kibeho ve Rwandě uznána za autentická. Biskup diecéze Gikongoro, na jejímž území Kibeho leží, napsal: **"Ať se Kibeho stává nejpřednějším cílem poutí a setkání lidí hledajících Boha, kteří tam spěchají, aby se modlili, privilegovaným místem obrácení, zadostiučinění za hříchy světa a smíření. 2. 7. 2001 Svatý otec Jan Pavel II. potvrdil biskupovo prohlášení a povolil úctu v celé církvi.**

Na závěr si ještě zopakujme poselství Panny Marie v Kibeho – zní odtud naléhavá výzva k pokání a obrácení srdce: "Repent, repent, repent!" "Čiňte pokání, pokání, pokání!" "Convert while there is still time." "Obráťte se, dokud je ještě čas." Panna Maria se sama nazvala titulem "**Matka Slova**". Zdůrazňuje význam růžence a modlitby a lásky k nám samým a jiným.

V deseti bodech je toto poselství v různých jazycích shrnuto na venkovní stěně poutního kostela v Kibeho.

1. Jsem Matkou Slova.

- 2. Dítě Marie přijímá své vlastní utrpení.*
- 3. Čiňte pokání bez prodlení.*
- 4. Snášejte utrpení, aby pomohlo Ježíšovi zachránit svět.*
- 5. Rozjímejte nad sedmiboletným růžencem Panny Marie.*
- 6. Modlete se za církvev.*
- 7. Budte silní ve víře.*
- 8. Vždy se modlete za celý svět.*
- 9. Kdo činí pokání, nemůže se dostat do pekla.*
- 10. Rozjímejte / modlete se růženec.*

11. Nikdo nevstoupí do nebe bez utrpení.

12. Navratte se k Bohu

Je pozoruhodné, jak podobně, téměř jednohlasně nás Maria na různých místech světa prosí o návrat k Bohu. Uposlechneme ji jako starostlivou a milující Matku?

Přednášky 2017 - 3.den - Nanebevzatá

DESET MEDITACÍ O MATCE BOŽÍ doc. ThDr. Ctirad Václav Pospíšil OFM

(redakčně vybral, zkrátil a upravil P. Jaroslav Sojka)

I. Poklad zjevení

V roce 1950 o slavnosti Všech svatých prohlásil papež Pius XII., že nanebevzetí Panny Marie je zjevenou pravdou, a proto je třeba, aby ji křesťané přijímali s odpovídající vírou a úctou.

Co znamená takové nové dogma? Pravd víry rozhodně nepřibývá, víra je přece jediná, neměnná a i dnes musí být tatáž jako na počátku církve. Boží lid po vzoru Matky Boží však ustavičně rozjímá dar Božích pravd, bez nichž není svobody a života v plnosti.

II. Hlas lidu - hlas Boží

Patří opravdu jasný klenot Mariina nanebevzetí k pokladu zjevení? S touto otázkou se Pius XII. počátkem roku 1946 obrátil na celou církev reprezentovanou biskupy. Neomylnost ve věcech víry patří v první řadě celé církvi, Petrův nástupce není ani majitelem pravdy ani vlastníkem církve, má na této neomylnosti svůj jedinečný a zcela nezastupitelný podíl. On není pánem, je služebníkem služebníků Božích a prvním vyznavačem Pravdy, jíž slouží stejně jako všichni, kdo ji upřímně hledají čistým srdcem.

Dlouho předtím, než začala poslední fáze cesty k dogmatizaci, se na Petrova nástupce obracela řada křesťanů s žádostí o prohlášení nového dogmatu. Již na Prvním vatikánském koncilu tak učinilo 195 biskupů. Pak následovaly petice z celého světa. Pokud se týká Čech a Moravy, celkový počet žádostí dosahuje úctyhodné sumy 37.669. Jednotliví biskupové v Čechách a na Moravě většinou ještě před rokem 1918 podali nebo podepsali celkem 14 žádostí. Celkový počet dopisů z celého světa volajících po vyhlášení dogmatu bylo 8.086.396. Všechny žádosti o prohlášení dogmatu o nanebevzetí dokládají velikou lásku a úctu Božího lidu k Matce Páně. A právě veliká láska dospívá velmi často k poznání tajemství milované osoby mnohem dříve a přímočařeji než pouhý rozum.

III. Kořeny pravdy nanebevzetí Bohorodičky v Písmu

Událost samotnou nám nelíčí žádný očitý svědek. Písmo o nanebevzetí Panny Marie rovněž výslovně nehovoří. Ale ta nejzásadnější výpověď Nového zákona spočívá v tom, že Matka je vždy velmi těsně spojena se svým božským Synem.

Jestliže Bůh Otec vyžaduje Mariin souhlas k tomu, aby se mohl vtělit jeho Syn, jestliže je s ní Ježíš Kristus úzce, tedy i tělesně spjat jako dítě s matkou, jestliže ona ukládá v srdci a pokorně rozjímá nad vším, co se týká jejího jednorozeného syna, jestliže stojí pod jeho křížem a v srdci trpí spolu s ním a v tichosti říká své mateřské ano k jeho sebevydání na dřevě kříže, jestliže je spolu s učedníky při tom, když její Syn sesílá církev, svému tajemnému tělu, Otcova i svého Ducha, jak by mohla nebýt dokonale spojena s Ježíšem v jeho slávě. Stačí tedy jen nepatrně prodloužit linii svědectví Písma o spojení mezi Matkou a jejím božským Synem a můžeme dogma opřít o Písmo svaté.

IV. Nanebevzetí jako tajemství pokory a víry

Mariino úzké spojení s Ježíšem Kristem krásně dokladují dva novozákonní hymny, které se tak často modlíme v liturgii hodin. První je z listu Filipánům (2,6 - 11). Hovoří se tam o tom, jak se Ježíš Kristus dobrovolně učinil služebníkem, ba otrokem, ponížil se a stal se poslušným až k smrti na kříži. Hlubina kříže je hlubinou slávy Ježíšova synovství, jehož výsost se zjevuje ve vzkříšení a v nanebevstoupení. Druhý hymnus je Magnificat z první kapitoly Lukášova evangelia (1,46 - 55). Maria sebe samu nazývá služebnicí, ba otrokyní Páně, avšak i její pokora není ničím jiným než hlubinou oné slávy, pro niž ji budou velebit všechna pokolení. Celý Nový zákon úplně vyvrací naše staré představy o slávě a o moci. Ta pravá sláva je zároveň nejhlubší pokorou.

V. Archa nové, věčné smlouvy

Panna Maria též bývá spojována se starozákonní Archou úmluvy, ve které byly uloženy desky desatera – staré smlouvy. Starozákonní Archa úmluvy byla uložena ve velesvatyni Jeruzalémského chrámu. V knize Zjevení čteme zmínku o tom, že v nebeském chrámu přebývá Boží schrána úmluvy (srov. Zj 11,19).

Od okamžiku, kdy se Maria stala příbytkem pravého Božího Syna, stala se také živým znamením jeho přítomnosti uprostřed Božího lidu, stala se Archou úmluvy nové smlouvy. V Marii je uložen celý Nový zákon, samo Boží Slovo. Zákonem vepsaným do desek našich srdcí je jediný vtělený Boží Syn, jehož máme následovat a napodobovat, a tak se stávat Božími syny a dcerami v Kristu. Z toho všeho vyplývá, že nová Archa, celá Mariina lidská bytost, musí být stejně neporušitelná, jako je nezničitelná Boží věrnost.

VI. Dogma

Pius XII.: "... *Naší autoritou vyhledáváme, prohlašujeme a definujeme jako Bohem zjevené dogma, že neposkvrněná Bohorodička a ustavičná Panna Maria, když se uzavřel běh jejího pozemského života, byla vzata s duší i tělem do nebeské slávy* (Munif. Deus č. 44).

VII. Nanebevzatá Bohorodička jako ikona Trojice

Pius XII. jasně říká, že prohlášení dogmatu o nanebevzetí má být oslavou nejsvětější Trojice.

"My, ... pevně doufáme, že toto slavnostní prohlášení a definice nanebevzetí nemálo prospěje celému lidstvu, protože se stane oslavou nejsvětější Trojice, s níž je Panna a Bohorodička spjata jedinečnými svazky (Munif. Deus č. 42)."

Základem oslavení celé Mariiny bytosti je to, že při početí vtěleného Syna byla celá její bytost proniknuta Duchem Svatým. To, co bylo v Nazaretě a v Betlémě skryté, se plně projevuje v oslavení pokorné Služebnice Páně.

VIII. Nanebevzatá jako ikona (obraz) pravé Kristovy církve

V dokumentech Druhého vatikánského koncilu nacházíme následující myšlenku:

"Při slavení ročního okruhu Kristových tajemství uctívá svatá církev se zvláštní láskou blahoslavenou Marii, která je nerozlučně spjata s vykupitelským dílem svého syna. V ní církev obdivuje a chválí nejvznešenější plod vykoupení. V ní jako v čistém obraze s radostí nazírá to, čím sama touží a doufá zcela být (SC 103)."

IX. Nanebevzatá jako velké znamení naděje

"Dne 15. srpna slavíme slavné Mariino nanebevzetí. ... Je to svátek, který staví před církev i celé lidstvo obraz i hodnověrný doklad uskutečnění toho, k čemu je zaměřena naše naděje. Vždyť tato plnost oslavení je připravena pro ty, kdo jsou Kristovými bratry, ... (Pavel VI., *Marialis cultus*, č. 6)."

Bůh stvořil člověka, který je jednotou duše a těla, a chce spásu celého člověka. Proto je Kristovo vítězství nad hříchem a smrtí spojeno s oslavením jeho těla. V nebi není pouze Spasitel s oslaveným tělem, ale také první dokonale spasená, Bohorodička Panna Maria. Svatý Bernardin Sienský hovoří o tom, že bylo velmi vhodné, aby bylo v nebi oslaveno nejen tělo muže, jak to vidíme v Kristu, ale také tělo ženy, jak to vidíme v nanebevzaté Panně Marii. Bůh chce spasit skutečně celého člověka. To je také velkým znamením, které povzbuzuje naši naději na plnost spásy.

Nanebevzetí Matky Boží nám tedy připomíná naši velikou zodpovědnost za naši vlastní spásu i za spásu celého tohoto světa. Žádná převtělení a žádné příští životy neexistují.

X. Nanebevzatá jako ikona zjevující vznešenost veškeré svatosti

Jistě není náhodou, že Pius XII. prohlásil dogma o nanebevzetí panenské Bohorodičky právě v den slavnosti Všech svatých.

Základním úkolem tvora je, aby se co nejdokonaleji připodobňoval svému Stvořiteli, jako syn napodobuje otce (srov. Jn 5,19). Panna Maria je jako nejčistší a ničím

neporušené zrcadlo, v němž se naprosto věrně a zároveň neopakovatelně odráží podoba trojjediného Boha.

V nanebevzetí Panny a Matky Marie vidíme i příklad Ježíšovy synovské úcty k matce. František Saleský říká: *"Co by to bylo za syna, který by nezavolal k životu vlastní matku a nevzal by ji s sebou do ráje, kdyby to bylo v jeho moci?"*

modlitba:

Jak velký, dobrotivý a úchvatně milosrdný je Bůh, který tak vznešeným způsobem stvořil, spasil a dokonale posvětil prostou dívku z Nazareta, panenskou Matku svého vtěleného Syna. Klaňme se mu, chvalme ho, velebme ho s velikou radostí dnes i na věky. Amen.

Přednášky 2017 - 2.den - Neposkvrněné početí Panny Marie

P. Jaroslav Rašovský

Poté, co jsme se při včerejší přednášce zamýšleli nad označením Panny Marie jako Bohorodičky, se dnes přesouváme k označení dalšímu – Neposkvrněné početí. Když se řekne Neposkvrněné početí, mnoha věřícím lidem se tento termín hned spojí se zázračným početím Ježíše Krista, které se událo bez přičinění muže. Bohužel. Jedním z důvodů pro toto mylné chápání by mohl být původní víceznačný název slavnosti, ve které církev už více jak 100 let oslavuje Matku Boží, a který zněl – *Neposkvrněného Početí nejblahoslavenější Panny Marie*. Spíše bych však hledal příčinu v malém povědomí Božího lidu o věcech víry, protože i přesto, že se název slavnosti změnil na – *Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu*, kde nezůstala žádná možnost jakéhokoliv mylného chápání, stále toto přesvědčení u lidu Božího přetrvává.

Když jsme si tedy vyjasnili, že se toto označení netýká početí Ježíše Krista, ale samotné Panny Marie jejími rodiči, můžeme se posunout o kousek dál. Název „Neposkvrněné početí“ bývá spojován se zjevením Panny Marie v Lurdech, kde se takto během jednoho z posledních zjevení ona sama označila. Než se ale dostaneme k samotnému zjevení, které bezpochyby hraje důležitou roli v tomto tématu, uděláme si takový malý exkurz do historie.

Dogma o neposkvrněném početí Panny Marie, které slavnostně vyhlásil 8. prosince 1854 papež Pius IX. bulou *Inefabilis*, nebylo pouhým zakončením teologických diskuzí, které se v katolické církvi vedly v průběhu 19. století. Pro pochopení celé šíře se musíme vrátit až k prvním staletím života církve, kde tyto spory o neposkvrněném početí začaly. Jedním z prvních nešťastných pokusů o uchopení tohoto tajemství Mariina života byl apokryfní spis *Jakubovo protoevangelium* (asi z 2. stol. po Kr.), který se inspiroval Lukášovým evangeliem. K Anně přichází anděl a zvěstuje jí narození Marie bez přičinění jejího muže Jáchyma, který se právě v danou chvíli, aby se

vyloučila jakákoliv pochybnost, nachází na poušti, kde se po 40 dní postí. Tento spis však v církvi nikdy nebyl pokládán za věrohodný zdroj informací nejen pro nesoulad s evangeliem, ale také pro nesčetné množství chyb a nepřesností, které způsobila autorova neznalost prostředí, o kterém psal.

Kdo však ovlivnil vývoj celého dogmatu, byl Pelagius, který žil na přelomu 4. a 5. století. Ten se jako vůbec první vyslovil o Mariině bezhříšnosti. Jelikož se však za svého života vzdálil od učení církve a byl odsouzen jako heretik, jehož sokem byl samotný sv. Augustin, byla církev na Západě k tvrzením, která jakkoli obhajovala neposkrvněné početí Panny Marie, velmi opatrná až odměřená. Postupem času o to více, když vnesli své pochybnosti i sv. Bernard, sv. Bonaventura a sv. Tomáš Akvinský, což vedlo dokonce k tomu, že se o přívržence tohoto tajemství začala tajně zabývat i římská inkvizice.

Když se tedy díváme na celý vývoj, můžeme si konečně uvědomit, kolik komplikací bylo už od počátku spojeno s tím, co my dnes považujeme za úplnou samozřejmost. A zároveň o to více vnímat velikost a trpělivost Matky Boží, která i přes všechna tato negativa dokázala skrze svá zjevení vnést do církve neměnnou nauku o tom, jak si ji Bůh již od samotného početí připravoval na její poslání.

Neposkrvněné početí, mimo to, že přikládá člověku důstojnost od samého početí, která je mnoha lidem kvůli naší kultuře smrti odepřena, je především důkazem Boží péče o člověka už od samého počátku jeho existence. „*Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě mě nazval jménem,*“ říká prorok Izaiáš (Iz 49, 1) a proroku Jeremiášovi říká samotný Bůh: „*Dříve než jsem tě vytvořil v životě matky, znal jsem tě.*“ (Jer 1, 5) Není tedy nijak překvapivé, že se Bůh stejně sklonil k poníženosti své služebnice Marie, když ji chtěl připravit k mnohem většímu úkolu, než měli všichni proroci. Aby mohla být důstojným příbytkem samotného Syna Božího, bylo třeba, aby v celém svém životě nebyla ani na malý okamžik poddána moci zlého ducha. „*Ona je ženou zaměřenou k výšinám, není shrbená pod břemenem hříchu, není pokřiveně zaměřena na sebe samu, nýbrž je otevřena Boží lásce, lásce k lidem, k tvorům. Není otrokyní poznamenanou cejchem nepřítele lidského rodu, nýbrž je milovanou dcerou nebeského Otce.*“ (LG 53)

Jako si Bůh připravil, vyvolil a doprovázel Pannu Marii už od jejího početí, stejně si připravuje, volí a doprovází každého z nás. Právě to nám má připomínat ono tajemství naší víry, které se do učení církve oficiálně dostalo sice až v 19. století, ale bylo její součástí už od samého počátku.

Ještě než se vrátíme ke zjevení Panny Marie v Lurdech, je třeba zmínit jednu událost. Matka Boží sebe totiž neoznačila jako „Neposkrvněné početí“ až při tomto zjevení, které proběhlo po vyhlášení samotného dogmatu. V roce 1830, což bylo 24 let před vyhlášením dogmatu, se Panna Maria zjevila řeholní sestře Kateřině Labouré, kterou požádala, aby dala razit její medailky s nám dobře známým textem: „*Ó Maria, bez*

hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme.“ Zvláštní je především fakt, že medailky dostaly církevní schválení a staly se velmi oblíbenými mezi Božím lidem, i přesto, že učení o neposkvrněném početí nebylo v té době ještě oficiálně vyhlášeno.

Zdánlivě jednodušší to mohla mít Bernadetta Soubirousová, které se Matka Boží zjevovala od 11. února do 16. července 1858 v Lurdské jeskyni, tedy 4 roky po vyhlášení dogmatu. Záměrně říkám zdánlivě, protože o jednoduchosti nemohla být vůbec řeč.

Když se této čtrnáctileté dívce Panna Maria zjevila, změnilo jí to naprosto celý život. V počátku však ne úplně chtěným způsobem. Vyobrazení této události známe určitě mnoho, málokteré nám ale dokáže předat to, co prožívala tato mladá vizionářka. Všechno vypadá tak idylicky – Panna Maria září ve skalním výklenku, Bernadetta klečí a modlí se růženec, všude kolem krásná příroda...atd. Ve skutečnosti to až tak krásné místo nebylo a nebýt onoho zjevení, málokdo by o něj dodnes zavadil pohledem. Stejně jako toto místo, tak i Bernadetta prošla dlouhou strastiplnou cestu, než jí lidé uvěřili, že si pouze na něco nehraje a nevymýšlí si.

Když pomíneme nedůvěru lidí, třeba i vlastní rodiny, riskovala Bernadetta mnohem více, ať už ze strany církve, kde jí hrozily tresty za svádění věřících, tak ze strany státu, který nesl nelibě rozkvet lidové zbožnosti v době, kdy měla být na ústupu před rozmachem vědy. I proto bylo Bernadettě vyhrožováno vězením, jestliže na místo nepřestane chodit. Nic však tuto mladou duši neodradilo, takže se v průběhu roku z místa zjevení, kam z počátku chodilo několik desítek lidí, stalo skutečně poutní místo, na kterém se doslova mačkal desetitisícový dav.

Bernadetta po celou dobu žila v nejistotě v rámci identity krásné paní, která se jí zjevovala. Matka Boží se jí totiž představila až 25. března, kdy o sobě řekla, že je „Neposkvrněné početí“. Právě tato výpověď pomohla k uznání pravosti zjevení před církví, protože bylo takřka nemožné, aby mladá vesnická dívka cokoliv věděla o tomto označení, které bylo teprve nedávno církví prohlášeno za dogma.

Ještě než opustíme lurdské téma, stojí za zmínku jedna zajímavost z našich končin. Při pronásledování židů během druhé světové války se do Lurd dostal pražský rodák Franz Werfel, který zde složil slib, že pokud se mu podaří emigrovat do Ameriky, vyzpívá o těchto událostech píseň podle svých schopností. Tento slib také splnil a v roce 1941 napsal román *Píseň o Bernadettě*, jehož výjimečnost podtrhuje fakt, že jej nenapsal žádný zbožný katolík, ale žid, k čemuž se i sám v úvodu přiznává. Tato skutečnost jen potvrzuje slovo archanděla Gabriela, kterým uzavírá zvěstování Matce Boží: „*Vždyť u Boha není nic nemožného.*“ (Lk 1, 37)

Společně jsme si tedy prošli cestu k ustanovení dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie i cestu k uznání zjevení Matky Boží v Lurdech. Obě tato témata nespojuje jen ono podivuhodné označení naší nebeské Matky, ale také dlouhá cesta, kterou bylo třeba ujít k vytouženému cíli. Jako vedla dlouhá cesta plná komplikací a nesnází

k vyhlášení dogmatu o neposkrvněném početí Panny Marie, stejně tak vedla nelehká cesta k uznání zjevení Panny Marie v Lurdech. A můžeme jít ještě dál. I my jsme stále na cestě, která také není jednoduchá a je bezpochyby plná překážek. A to nemyslím jen tuto naši poutní cestu, kde je cíl také stále v nedohlednu, ale celou naši životní pouť, která má skončit v milosrdné náruči našeho nebeského Otce.

Všichni jsme poutníky k věčnosti. A ať už nás na naší cestě potká cokoliv, můžeme si být jisti, že nikdy nejdeme sami a že na ní máme vynikající průvodce, jimž vévodí ten, který je *Cesta, Pravda a Život*. (Jan 14, 6)

Svatá Kateřino Labouré – oroduj za nás!

Svatá Bernadetto Soubirousová – oroduj za nás!

Panno Maria, počatá bez poskrvny prvotního hříchu – oroduj za nás!

Přednášky 2017 - 1.den - Panna Maria Bohorodička

P. Josef Peňáz

Představme si řetěz s různě velkými články. Tento řetěz připevníme ke stropu a dole na něj něco zavěsíme. I když je rozdíl mezi velikostí a v jistém smyslu závažností jednotlivých článků, pokud jeden z nich přelomíme – ať už velký nebo malý, zavěšená věc spadne. Nebo si představme, jak u některých druhů látek stačí přetrhnout jedinou nitku a rozjede se oko, takže se celá látka postupně zničí. S články naší víry je to podobné.

Máme důležitější články víry, např. o Boží trojjedinosti, o bohoodství Pána Ježíše. Máme také méně důležité články víry – o Panně Marii, o svátostech, o papežství. Všechny články spolu souvisí, někdy více, jindy méně, ale vždycky souvisí. A tvoří jakýsi pomyslný řetěz nad propastí, řetěz, na kterém je zavěšen náš duchovní a křesťanský život. Nesmíme přelomit ani důležitější (větší) článek, ale ani ten méně důležitý. V obou případech by totiž vše spadlo...

Jiné přirovnání mluví o vykrvácení: Říznutí do tepny je sice závažnější než říznutí do malíčku u nohy. Ale pokud se v druhém případě krvácení nezastaví, i z rány v malíčku člověk postupně vykrvácí. Zpočátku se nic neděje, člověk žije a funguje dál, ale pomalu a jistě ztrácí krev, až zemře. U říznutí do tepny je vše rychlejší a závažnější, ale výsledek je v obou případech stejný. Popření nějaké významnější pravdy víry přirovnáváme k říznutí do tepny, popření méně významné pravdy víry přirovnáváme k říznutí třeba do malíčku. I když člověk popře něco méně závažného, pokud to tak nechá, pomalu a jistě spěje tam, kam by velmi rychle dospěl, kdyby popřel něco závažnějšího.

Jako je potřeba zachovat celistvost řetězu, na kterém je něco zavěšené, jako je potřeba zachovat netknutost celého krevního oběhu, tak je potřeba přijímat a vyznávat celou křesťanskou nauku včetně těch méně závažných článků víry.

Malé články našeho pomyslného řetězu mají význam nejen pro ten zavěšený předmět, ale i pro ostatní články – i pro ty velké. A tak články víry o Panně Marii mají přímý vztah k významným a velmi důležitým článkům víry o Pánu Ježíši. Zdravá mariánská víra svědčí o zdravé víře v Ježíše Krista, popření nebo překroucení nauky o Panně Marii vede k popření nebo překroucení nauky o Pánu Ježíši, o tom, ke kterému se hlásíme! Tuto souvislost si křesťané uvědomovali už ve starověku.

A tak kvůli ryzosti a čistotě našeho duchovního vztahu k Pánu Ježíši podívejme se na to, čemu věříme o Panně Marii, aby i naše víra o něm byla skutečně křesťanská.

Kdykoli mluvíme o Pánu Bohu, pokoušíme se lidským způsobem vyjadřovat něco božského. I když to bude zcela pravdivé, nikdy to nebude výstižné. Na to pamatujme, když např. řekneme, že se Bůh rozhodl atd. Mezi Božím rozhodováním se a tím, co si my, lidé, představíme pod pojmem „rozhodovat se“, je nekonečný rozdíl...

Bůh se ve své lásce rozhodl stát se jedním z nás, lidí. Zůstává Bohem, nemění se, ale přijímá, pozvedá lidství. S tím lidstvím se děje změna, a veliká. Bůh tak činí proto, aby nás vykoupil z hříchu. Boží Syn v sobě spojil lidskou přirozenost s božstvím. Tím to naše lidství nesmírně vyvýšil. A tak už při vtělení Božího Syna se začíná dít naše vykoupení, které pak vrcholí na kříži, kdy se i s lidstvím jedinečně odevzdává Bohu Otci; jakoby předává Bohu lidskou přirozenost. Tak nesmírně to lidství vyvýšil. Při nanebevstoupení je to zjevné ještě více.

Početí, Panna Maria. V ní se událo ono spojení lidské přirozenosti s božstvím v jediné a věčné osobě Syna. Ten zůstává sám sebou, ale přijímá lidství. S božstvím se žádná změna neděje, zato s lidstvím ano: zjevně patří Bohu, je vukupováno, je odevzdáváno, je zbožšťováno, i když i ono zůstává samo sebou: V jediné osobě Ježíše Krista trvá božství i lidství zároveň.

To vše se děje v lůně Panny Marie. A tak má Panna Maria význam pro vykoupení nejen v tom smyslu, že se Boží Syn stal člověkem skrze ni, ale i v tom smyslu, že se to vykoupení začalo dít v ní, uprostřed ní – nové Evy rodičí nás k novému životu – rodičí nás pro věčnost. A jako vykoupení začalo zde a na kříži vyvrcholilo, tak také nové rození lidstva z nové Evy, Matky všech živých, začíná již zde a vrcholí na kříži, kde jí Pán Ježíš o těchto nových dětech říká: „Ženo, to je tvůj syn...“, kde pronikl její srdce meč bolesti jako kopí Ježíšova žebra, odkud vyvěrá životodárný proud jako pramen z nitra (Jan 7) – předobraz Ducha Svatého – oživovatele, dávajícího život – Ducha Svatého, který dává milosti pro život věčný, Ducha symbolizovaného proudem vody.

S radostí se obracíme na Boha jako na Otce, protože jsme křtem přivtěleni k jeho Synu, a máme tudíž podíl na tom, co je mu vlastní, včetně jeho synovství. Ale v jiném

smyslu máme díky svému přivtělení k Ježíši Kristu podíl také na jeho synovství vůči Panně Marii – když při křtu – při přijetí ovoce kalvarských událostí přijímáme i to, co tam o Panně Marii prohlásil...

V Ježíši Kristu jsme dostali účast na Božském životě, Panna Maria, která se stala Matkou Boží, je i naší Matkou, také naše lidství bylo zbožštěno a tato nabídka při křtu na nás konkrétně aplikována.

Nauka o božském mateřství Panny Marie stojí na tom, že je Matkou Pána Ježíše, který i když má dvě přirozenosti, božskou a lidskou, je jediným Ježíšem. Tohoto jediného Pána Ježíše Panna Maria porodila, proto je – nepřímo – Matkou Boží. Boží Syn je sice jako Bůh od věčnosti a původ má pouze v Otci, Panna Maria žila až od určitého času a v průběhu času mu „předala“ jen lidskou přirozenost, nicméně osoba je víc než pouhá přirozenost. A právě osobu Panna Maria porodila. Právem se tedy nazývá a je Matkou Boží.

Svatá Alžběta pod vlivem Ducha Svatého vyjadřuje jedinečnost Mariina mateřství slovy: „Požehnaná mezi ženami“ a „Matka mého Pána“. K tomu je dobré poznamenat, že „Pán“ jakožto označení Ježíše Krista je v biblické mluvě totéž, co „Pán“ – výraz nahrazující Boží jméno „Jsem, který jsem.“ – Bůh. To, co svatý Tomáš plně pochopil až po vzkříšení („Pán můj a Bůh můj“ – „o Kyrios (JHWH) mou kai o Theos mou“), poznává svatá Alžběta ještě před jeho narozením. Sám Duch Svatý ji vede k tomu, aby o Marii vyznala „Matka mého Pána“ – Matka Boží. A proto je Maria požehnaná mezi všemi ženami, tedy i mezi všemi matkami, jedinečná. Ne jen tak ledasčím, jedinečná je svým božským mateřstvím.

Téma Mariina mateřství nás však vede v naší zbožnosti ještě dál: Nejen že uznáváme, že Mariino Boží mateřství je čímsi jedinečným. Jako Ježíšova Matka zažívala úctu z jeho strany – vtěleného Božího Syna. A tohoto Ježíše my následujeme – i v jeho ctění Panny Marie. Jistěže se nejedná o žádnou bohopoctu, Panna Maria přes všechny výsady zůstává člověkem. Nicméně i ta úcta, která není bohopoctou, je opravdovou úctou. Pán Ježíš se nedopustil žádného hříchu, tedy dodržoval desatero – včetně čtvrtého přikázání. On vtělený Boží Syn Pannu Marii ctil. My, kteří jsme k němu připojeni skrze křest a těšíme se z toho, že jsme nepřímo – skrze něj – dětmi Božími, dětmi jeho nebeského Otce, máme skrze něj také jakýsi vztah k jeho Matce. Skrze něj jsme také dětmi Mariinými. Takže i z titulu desatera máme důvod k mariánské úctě...

Proč se Bůh tak snížil, že se stal jedním z nás? A proč se s tím nespokojil a snížil se ještě víc, že se podřizoval a ctil Pannu Marii – člověka? Odpověď je jediná: Pro jeho, můžeme říci dobrovolnou, lásku k člověku. Víme, co je nesobecká láska, které záleží na druhém, která se projevuje v tom vztahu vůči „TY“, kdy člověk nehledí pyšně jen a jen na (do) sebe, ale místo toho je díky pokoře schopen uvidět druhého a chtít jeho dobro pro něho samého. Tak nějak si můžeme přirovnat také lásku Boží k člověku: nesobeckou, které záleží na člověku, jehož dobro chce pro něho samého; která chce člověka

obdarovat a vyvýšit. Běda však, kdyby naopak člověk kvůli tomu po svém vyvýšení sobecky a pyšně toužil! ... Láska Boží, které záleží na člověku, sleduje jeho dobro a jeho povznesení. I když vše opět vyústí do oslavy Boží, Boží láska k člověku je přesto skutečně nesobecká. Asi jako když rodičovská láska vůči dětem nakonec vyústí do jejich vděčnosti vůči rodičům, přesto je skutečně nesobecká, nezištná a opravdová. Z takové lásky se Bůh rozhodl mít jako člověk Matku, kterou by ctil a povýšil – kvůli ní, kvůli opravdové a nezištné lásce k člověku. My, následovníci Ježíše Krista, následujme ho i v tomto. Ctěme Pannu Marii z pokorné nesobecké lásky, lásky, které záleží na „tom druhém“, na Panně Marii a její slávě, kterou jí Bůh dal a my jí ji nesobecky a s pokorou přejeme. Jestliže ji Pán Ježíš ctil, my nebuďme tak pyšní, že bychom ve svém vztahu k Bohu chtěli vidět jen sebe a nic okolo nás. Vizme ostatní svaté, vizme Marii, vizme to, jak ji Bůh vyvýšil a požehnal mezi všemi ženami, vizme, že je Matkou Boží, a vyvozujme z toho důsledky pro svou zbožnost a svůj duchovní život.